

Воїни Світла

Юрій Гундарєв

Цей поетичний ужинок присвячено нашим героям. Тим, хто, на превеликий
жаль, вже на небі...

І тим, хто, на щастя, на землі виборює нашу з вами свободу.

*ВІЙНА ВБИВАЄ.
ЗЕМЛЯ ЗМУЧЕНА СТОГНЕ.
БАГРЯНА ТРАВА.*

ДМИТРО КОЦЮБАЙЛО

*Перший доброволець, якому прижиттєво присвоєно звання "Герой України".
Навчався в Івано-Франківському ліцеї на художника. Його позивний "Да Вінчі"
пов'язаний саме з талантом — він гарно малював.
Для нього найголовнішими у житті були — перемога і кохана дівчина.
Загинув у битві за Бахмут.
Йому було 27 років.*

Такий позивний незвичний,
наче якийсь Ренесанс...
Прислухайтесь: "Да Вінчі"!
Невже це придумав сам?

"Да Вінчі" — придумала доля,
подарувавши йому талант,
кохану, любов до волі,
зневагу до сил зла...

"Да Вінчі" — це іскра Божа,
це не народжені ним картини...
Це нині і тут Відродження
планети з ім'ям — Україна.

ОЛЬГА СІМОНОВА

Ольга Сімонова, позивний "Сімба". Надзвичайно вродлива, сексапільна, завжди зі стильною зачіскою з підголеними скронями... Росіянка за походженням, родом із Челябінська. Загинула за свободу України. Їй було 34 роки.

Починала парамедиком у добровольчому підрозділі. А в 2017 році Оля стала першим контрактником Збройних Сил – іноземкою, яка отримала паспорт громадянки України під час служби в армії.

Боронила найгарячіші точки Луганщини, а згодом її підрозділ перекинули на південь. Та навіть під час найпекельніших боїв вона рятувала тварин, вивозячи їх із лінії фронту.

А ще Оля Сімонова добре вивчила нашу мову. Вона — приклад того, що справжньою українкою не народжуються, а стають...

Пливе у небі вінок жовто-синій
на хвилях пекучого суму —
душа безсмертна Ольги Сімонової,
воїна і красуні:

"Прощавайте, песики й котики!
Прощавайте, мої побратими!
Зі мною тепер зоряна готика —
янголи, херувими...

Але я все одно з вами,
ми разом долаємо спротив,
вперед прориваємося з боями...
Чи пам'ятаєте мій дотик?.."

Як будете часом у храмі, може,
помоліться в куточку за Сімбу —
поставте свічку і тихо промовте:
Олю, уклінне спасибі!..

Пливе у небі вінок жовто-синій
на хвилях пекучого суму —
душа безсмертна Ольги Сімонової,
воїна і красуні...

ДМИТРО БУЙВАЛ

Талановитого актора-міма зі Сумщини знали як "живу скульптуру". Він популяризував цей вид мистецтва в Україні та за кордоном. Дарував те, що сьогодні всім нам так не вистачає, — посмішку.

Його життя обірвалося на 32-му році у бою під Куп'янськом...

Він захищав нас.

Скульптура у бронзі —
струнка, бородата
виблискує на сонці,
ігноруючи натовп...

Та раптом зморшки вкрили чоло,
сяє посмішкою лице золотаве —
і всі проблеми, як рукою, зняло,
ще б крила, і можна літати!

Пірнати у небо — чисте, прозоре,
і попри всі сльози любити,
як хрест, нести безутішне горе,
щоб далі крізь біль жити.

Скульптура у бронзі
струнка, бородата
виблискує на сонці —
постать солдата.

АНДРІЙ ПІЛЬЩИКОВ

У Патріаршому соборі Воскресіння Христового у Києві проводжали в останній політ у небо українського бойового пілота, який був більше відомий своїм позивним "Джус". Він — один із тих, хто складав легендарний образ — Привид Києва...

"Київський привид!" — не сходить з вуст.
Він був невловимим, прозорим, незримим...
Короткий, як сплеск, позивний — "Джус",
справді, це не реальність — привид...

Стрункий, рудобородий, незламний,
тремтливо ніс у долонях свічку:
Україна. Мама. Меланія...
А тепер — вічність.

А тепер те, що він сам обрав,
найвища, як ковток повітря, потреба:
робота, покликання, насолода, гра —
Небо.

СЕРГО ГОРНАКАШВІЛІ

*Доброволець-грузин віддав своє життя за Україну в бою на Харківському напрямку.
Виступав за український футбольний клуб "Колос".
У нього залишилося троє дітей...*

Він покинув свою родину,
хоч у серці забрав Грузію...
Та для себе відкрив Україну,
тут знайшов собі вірних друзів.

Ось його омріяна доля —
український футбольний "Колос",
в білих смугах зелене поле,
сльози щастя від забитого голу...

Та як поле стало червоним,
він пішов боронити волю...
Чуєте, б'ють по ньому дзвони!
Він сам обрав свою долю.

ВАСИЛЬ СЛІПАК

*Оперний співак зі світовим іменем. Володар унікального голосу — контртенору.
Соліст Паризької національної опери.
Перебуваючи за межами України, ніколи не припиняв переживати за її долю, завжди*

був у вирі подій.
Загинув у бою на Донбасі від кулі снайпера.
Герою України назавжди буде 41 рік.

А що тобі ще треба?
Гастролі, контракти, квіти,
блискучий талант від неба,
успіх несамошитий...

У дім свій вертаєшся ти,
коли його прагнуть стерти, —
щоб кулю свою знайти...
Зустріти своє безсмертя.

АНДРІЙ ХАЛОЇМОВ

Його біографія складається з кількох речень.
Одразу після закінчення Київського професійно-педагогічного коледжу прийшов працювати слюсарем в електродепо "Харківське" Київського метрополітену...
Добровольцем пішов захищати Батьківщину.
Побратими любили його — він міг лише одним веселим словом підняти настрій у скрутну хвилину.
22 жовтня 2023 року загинув від поранення, отриманого під час виконання бойового завдання в районі Авдіївки.
Йому було 32 роки...

Андрію, як тобі там, з тими,
хто вже на небі?
Чуєш, твої побратими
розказують про тебе?
Бачиш, як сумує дружина,
як мати плаче?
Плаче вся Україна
за тобою, козаче!
Але будь певен, Андрію,
за нами — сила:
на кривавому рингу
перемагає Світло...

АНТОН СМЕЦЬКИЙ

Запалено ще одну свічку... На фронті загинув військовослужбовець — хореограф і танцівник.

Йому було 37 років...

До війни він співпрацював із відомими українськими артистами, зокрема Іриною Білик. Після війни мріяв навчати дітей...

Антон втратив ногу, підірвавшись на російській міні. Але після реабілітації повернувся до своїх побратимів-саперів...

Він танцює красивий, усміхнений —
віддзеркалює повітря рух...

Ось летить над холодними мінами,
перетворює муки у гру.

Тож ніхто його не зупинить,
він танцює під вибухи бомб...

Під ногами — небесна піна,
а під серцем — наша любов.

ДЖЕРІКО МАГАЛЛОН

Каліфорнієць Джеріко Скай Магаллон у березні 2022 року приїхав захищати Україну. На початку вересня 2023 року він загинув біля Бахмута. Йому було 28 років.

Джеріко любив життя, свободу, тварин. Чи не на кожній світлині — він із песиком чи кішкою на руках.

А через чотири місяці після смерті воїна в нього народився син...

Ось так вважав Джеріко:
не може спокійно спати
його рідна Америка,
коли плаче українська мати.

Не можна жити спокійно,
як ракети б'ють по лікарнях,
коли онкохворий хлопчик кинув

в небо погляд прощальний...

Підставив плече Джеріко,
не дочекавшись сина...
Плаче за ним Америка.
Плаче за ним Україна.

*ВІЙНА ВБИВАЄ.
СОНЦЕ ЦІЛУЄ ЗЕМЛЮ.
ЖИТТЯ ТРИВАЄ.*

ГАЛИНА АЛМАЗОВА

*Відома українська гонимка, має міжнародний титул "Королева доріг".
Волонтерка, парамедик, підприємець.
На своїй автівці евакуювала із зони бойових дій понад сто поранених бійців.
Народний Герой України.
Позивний — "Вітерець".*

Ніч. Зима. В салоні — поранений.
Фари вимкнено, інакше потрапиш на мушку.
Ось таке надзвичайне ралі —
виносити з пекла живу душу.

Лети, "Вітерцю", на допомогу,
твоя відвага інших гартує!
А я помолюся за тебе Богу
і за тих, кого ти рятуєш.

МИКОЛА БІЛЕНЬКИЙ

*Львів'янин. 53 роки. Професійний клоун.
У перші дні війни повернувся з Англії, де працював за контрактом, щоб добровольцем
піти на фронт.*

Після контузії залишається зі своїми побратимами, адже їм конче потрібне його сонячне мистецтво.

Недаремно він отримав такий позивний — "Фартовий Арлекін"...

Серед крові і гару,
серед суму і мін
тішить щедрим даром
фронтний Арлекін.

Позивний "ФартОвий".
Професія — сміх.
Враз знімає втому,
заряджає всіх...

Серед крові і гару
світлим дням навздогін,
мов дитинства примара, —
фронтний Арлекін.

ОЛЕКСІЙ ЮКОВ

Від самого початку війни він очолює групу "Плацдарм", яка забирає з лінії фронту тіла загиблих. Ця сумна цифра становить вже понад півтори тисячі тіл. Нерідко доводиться збирати рештки рук і ніг, кістки...

За цей час Олексій оглянув сотні тіл. Інколи стрілка годинника продовжує рухатися, коли серце його власника вже зупинилось...

"Тіло треба повернути додому, — стверджує Юков, — щоб душа могла відродитися... Часом відчуваєш, що з тобою хтось розмовляє уві сні, або навіть бачиш рядки з листа загиблого..."

З поля бою виносить загиблих
в паузи між атаками,
щоби матір перед могилою
сина могла оплакати.

Із фрагментів збирає ціле —
сам, ніхто не примушує...
Перед ним не скалічене тіло —
розтерзані душі!

А коли всі лягають спати,
бачить літер дитячий ряд:
"Ти не хвилюйся, тату!
У нас все гаразд..."

ІГОР БЕЛАНОВ

*Володар "Золотого м'яча" 1986 року, легендарний форвард київського "Динамо",
"кульова блискавка", міг би у свої 64 роки спокійно спочивати на зоряних лаврах.
Але сьогодні він із автоматом у руках захищає нашу землю від безпощадного ворога.
До речі, разом із сином, який гідно носить ім'я Лобановського...*

Коли вже років достатньо,
а ім'я — в енциклопедіях,
можна було б мандрувати
десь на велосипеді...

Але він гравець атаки
і нині, і прісно —
в руках з автоматом
боронить Вітчизну.

АНДРІЙ СИДОРЕНКО

*47-річний львів'янин покинув безпечне життя за кордоном та добровільно пішов
захищати нашу землю від окупантів.
Унаслідок важкого поранення втратив зір та ліву ногу.
Лікарі зробили все, щоб повернути його до життя.
Поруч — найближчі для нього люди: дружина, син і донька...*

Вдихаю запах твого волосся,
знаю, діти наші вже зовсім дорослі,
наша надія і наша опора,
адже сьогодні — це продовження вчора...

Відчуваю підощвами бруківки тепло,
над нами небо, як прозоре скло,
чую терції трамвайних дзвонів,

певен, кішки гріються на підвіконні,
на цьому розі двірник вічний,
застиг на місці синьою свічкою
в оточенні ліхтарів-сосон...

Ти не повіриш: я бачу сонце!